РАДОЙ КИРОВ

==========

Радой Киров е роден на 06. 02. 1916 г. Следва инженерни науки в Прага, Братислава и София. Дългогодишен редактор на списание "Славейче". Издал е следните книги за деца: "Вълшебното зрънце", "Момче със звънче", "Кой счупи луната?", "Аленото пламъче", "Вулкан от сладолед", "Една кошничка усмивки", "Пързалка за облаче" и др.

ПЪРЗАЛКА ЗА ОБЛАЧЕ

Радой Киров

Едно облаче имало навик такъв:
застане на някой висок връх
и оттам – хоп! – надолу по склона.
Майка му го гледала от небосклона
и си викала:
– Нека се забавлява,
но да внимава!

Ала облачето било много палаво.
Безброй пъти по склона
падало, ставало
и се връщало вечерта не чисто и бяло,
а съвсем изкаляно и почерняло.

– Болест – викала майката –
от тебе ще хвана!
И го натиквала в небесната вана.

Това се случвало много често.
Нашето малко облаче вместо
свойта добра майка да слуша,
отивало по склона пак да се спуща.

Но ето че веднъж,
след буря и дъжд,
облачето нещо интересно видяло -
нещо разноцветно
пред него блестяло.
– Дъгата! – рекло облачето тогава
и започнало само да разсъждава:
– Гледай каква е красива и гладка!
Също като пързалка на детска площадка!
От днес по склона не ще се пилея,
ще се пързалям само по нея.

И възседнало облачето дъгата.
Много пъти се спускало по стръмнината.
До вечерта чак се пързаляло
и ни се изцапало,
ни се изкаляло.

Оттогава то на пързалка върви
само когато дъга се яви.

ЗЕЛЕНЧУКОВА ФАМИЛИЯ

Радой Киров

Родоначалникът милия
на тази знаменита фамилия
беше дебелият господин Тикван.

Жена му Кратунка
с гердан от бръшлян
все на стобора стоеше да гледа
какво ще се случи днес у съседа.

Патладжанко, техният син
най-голям,

само викаше:
– Дайте да ям!

След това се обаждаше
дъщеря им Пиперка:
– Ах, кога ще стана пенсионерка?

Вдигаше врява и дъщеря им
Марулка:
– Омъжете ме вече,
искам аз да съм булка!

Третата щерка пък,
Магданозка,
да плаче музикално
бе виртуозка.

Но ето, че дойде време
Патладжанко жена да си вземе.
Доведе си хубавица
със зелена забрадка,
която наричаха всички Салатка.

Тогава в семейството от зеленчуци
се родиха и няколко внуци.

Кромидко беше първият кръстен
и макар че бе още невръстен,
изяждаше на ядене по една пита
и продължаваше за още да пита.

Вторият внук
и той не бе лесен.
Него пък го кръстиха Чесън.

Той беше рожба много сърдита.
Още в люлката всичко изрита
и хукна пакости навънка да прави -
подгони котки, кучета, крави.

Третият не беше внук,
а внучка.
За нея чуйте следната случка:
бяха ѝ дали име Картофка
и тригодишна още
със свойта пантофка
своите братя натупа така, че
всеки един от тях и сега плаче…

– Леле – си викаше бащата Тикван, –
от тези мои щерки и внуци
аман!
Няма никъде като тях по селата.
Ще взема да ги направя
до един
на салата!

КАК ЕДНА КРАВА ОТИДЕ НА ЗАБАВА

Радой Киров

Една млада, весела крава
разбра, че ще има забава.
Отиде на касата,
взе си билет
и се настани на първия ред.
– Ето – на себе си кравата каза –
забавата почва
най-напред с джаза.
Китарата звънна,
записка тромпета.

Подир тях заквича
и кларнета.
А когато дойде ред на саксофона,
едно "мууу" се разнесе в салона.
Заръкопляскаха всички:
– Отлично, отлично!
Това "мууууу"
се оказа най-мелодично.

ДУМИТЕ, НА КОИТО СЛОЖИХА КРИЛЦА

Радой Киров

Мъката на едни думи
нямала граница.
Дълги години те стояли
все на една страница.
Дружали с децата само
от време на време,
когато някое от тях
книгата вземе.

– Ах! – си викали те. –
Ще умрем от скука.
И денем, и нощем трябва
да стоим все тука.
А сме уж думи от стихотворение…
Но всеки ден, за съжаление,
децата занимания имат учебни
и ние много рядко сме им потребни.

Една на друга думите
така се оплаквали
и с тях да се случи нещо очаквали.
И се случило това нещо веднъж.
Над думите се надвесил някакъв мъж

и рекъл:
– Тези думи се харесват на всички деца.
Я да взема да им сложа крилца.

Добрият мъж
веднага запретнал ръкави,
над думите сложил пет линии прави,
на срички след това думите разделил
и над всички срички
крилца наредил.
Всяка сричка си имала свое крилце,
което представлявало
една чертичка
и едно колелце.

Знам, че се сещате вече, деца,
какви били тези чудни крилца.
Те зазвучали с глас най-чудесен
и превърнали всички думи на песен,
от която бил всеки пленен…

И която звучала всеки ден.

БАЛОНЧЕТО, КОЕТО СЕ НАДУВАЛО САМИЧКО

Радой Киров

На едно момче, някъде отдалече, му купили балонче, което приличало на човече. Имало си балончето глава, ръце и крачета като всички момичета и момчета. Имало си нос, очи, уста и уши на главата. Радостни с това балонче си играли децата. И щели да момче, някъде отдалече, му купили балонче, което приличало на човече. си играят дълго така, но трън се забил на балончето в едната ръка.

– Шшшш – от него въздухът бързо излязъл.

– Свърши се с балончето! – децата си казали и край един храст го зарязали.

Но балончето не мислело да се предава.

– Ха – рекло, – не ме плаши беда такава!

Захапало убодената своя ръчичка и започнало да се надува самичко.

– Сега – казало – ще става, каквото ще става! Великан голям ще стана и елате ме вижте тогава! Ще се надуя така, че накрая не децата с мен, а аз с тях ще си играя.

Да се надува балончето продължавало. И все по-голямо и по-голямо ставало. С цяла глава вече над храста стърчало.

— Още малко, още малко! - то си шептяло.

Още малко, още малко, но така изгърмяло, че се пръснало на сто малки парчета.

И изплашило в парка всички врабчета.

КАК СЕ ПОЯВИЛО ЕХОТО

Радой Киров

Живяла в някакъв дол Тишината. На хората тя била почти непозната. Всеки ден чувала само тънки гласчета на разни птичета и на врабчета.

– Нека – си викала – птичките цвъркат, когато нагоре-надолу си хвъркат. Ала веднъж Тишината забелязала как на дола по единия бряг върви човек с пушка в ръката. И едно куче му се плете из краката. И след малко се чуло оглушително:

– Бууум!

Тишината била пронизана като с куршум.

– Ох! – от болка изохкала тя. – Къде сега на спокойствие да отлетя?

Ала бързо тя се окопитила тук, хванала на гърмежа страшния звук и го запокитила към човека обратно. После ѝ станало още по-неприятно, когато човекът се спрял и към кучето си закрещял:

– Барон! Барон! Барон! – надавал той вик.

– Барон! Барон! Барон! – чул подир миг.

– Ела тук! Ела тук! Ела тук!

– Ела тук! Ела тук! Ела тук! – се завърнал към ловеца същият звук.

Тишината на ловеца всеки звук хващала и обратно към него го пращала. Не искала никой да я смущава. На никой звук не искала тя да прощава.

– Туп, туп, туп! – сечели дървари дървета в гората.

И звукът отлитал към Тишината. Той искал да я прогони оттук. Но Тишината хващала нахалния звук и към дърварите го мятала чак.

– Туп, туп, туп! – те звука чували пак.

Минавали често насам и туристи. Те отпускали свойте гласове поривисти:

– Айларипииии! – се провиквали всички нарочно.

Към Тишината вика си те отправяли точно.

– Рипиии – тя им връщала една част от звука.

От много, много години така в този дол през време зимно и лятно всички гласове Тишината връща обратно.

По този начин, читателче мило, ехото на света се появило.

Източник: http://liternet.bg/publish8/rkirov/

Материала подготви: Петя Маринова

Провери: Диляна Гаджева